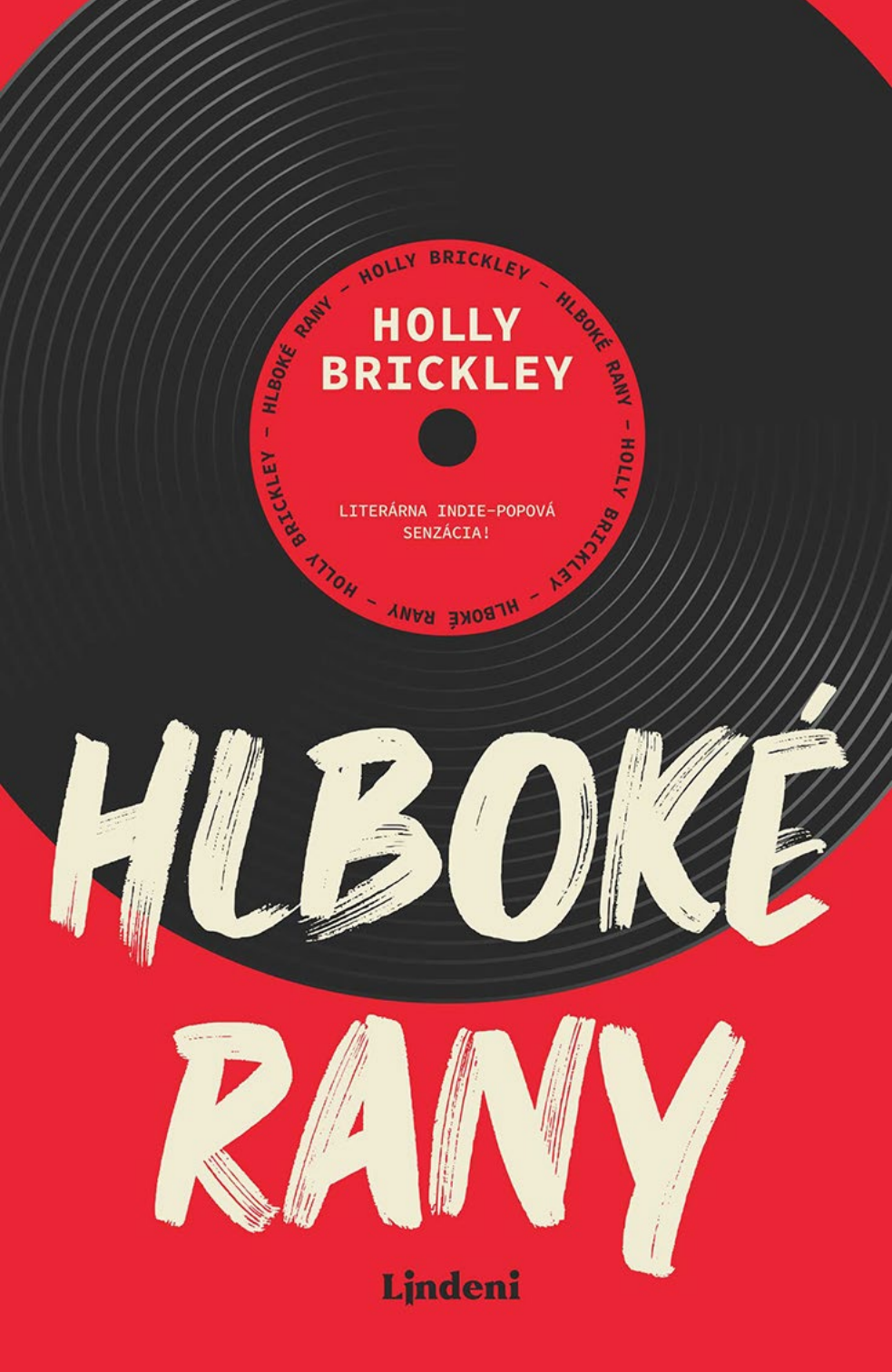
HOLLY BRICKLEY
LITERÁRNA INDIE-POPOVÁ SENZÁCIA!
HLBOKÉ RANY
HOLLY BRICKLEY
Lindeni

Hlboké rany

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Holly Brickley
Hlboké rany – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

HLBOKÉ RANY

HLBOKÉ RANY

HOLLY BRICKLEY

Preložila Marína Gálisová

Lindeni

Venujem Dannymu

Sara Smile

Pristihol ma, ako si spievam spolu s jukeboxom hlúpu pesničku. Písal sa rok 2000, takže si môžete predstaviť nejaký bezduchý hit – pravdepodobne od chlapčenskej kapely, tínedžerky s holým pupkom alebo svalnatého chlapa s upchatým nosom. Čakala som v bare na drink a uletela som; neuvedomila som si, že spievam, až kým sa mi v periférnom videní nezjavil jeho úsmev, a bodlo ma zahanbenie.

„Strašná pesnička," povedala som a prinútila som sa do nenúteného tónu. „No zato chytľavá."

Poznali sme sa tým vágnym spôsobom, akým môžete poznať ľudí na vysokej bez toho, aby vás niekto predstavil alebo aby ste sa porozprávali. Volali ho Joey, no ja som sa v tej chvíli rozhodla, že zdrobnenina sa mu nehodí; bol napríklad príliš vysoký. Oprel sa lakťom o barový pult a povedal: „Ibaže ak je strašná pesnička chytľavá, je naozaj strašná?"

„Áno."

„Lenže plní svoju funkciu," povedal. „Je efektívna. Je zapamätateľná."

„Efektívny je Dick Cheney," povedala som. „Zapamätateľní boli nacisti."

Na tvári sa mu znovu zjavil úsmev.

Barman mi posunul pivo a ja som ho vďačne prijala, studený pollitrový pohár som si pritisla k lícu. Pesnička sa skončila a prázdne miesto zaplnil hurhaj barových zvukov: hrkanie ľadu v šejkri, cvakanie pukov na shuffleboarde, dvojica za barovým pultom, ktorá sklamane vykrikovala na televízor zavesený nad barmanovou hlavou. Joe si objednal drink a začal z vrecka na džínsoch vyťahovať pokrčené bankovky. Chcela som sa vrátiť za stôl, keď jukebox spustil pesničku *Sara Smile* od Hall & Oates a on zastonal.

„Dokonalá pesnička." Ruka mu vystrelila k hrive tmavých kučier, potom sa pri počúvaní spustila na líce.

Hall & Oates! Milovala som Halla a Oatesa! Na tú dobu to bol zvláštny výber v jukeboxe – kapela s osemdesiatkovým zvukom, ktorý väčšina mojich známych vnímala ako presladený, príliš nedávny, aby sa dal recyklovať, hoci to už dlho platiť nemalo. Oprela som sa o barový pult vedľa neho a započúvala som sa do prenádherne zmyselnej prvej slohy.

„Vieš čo?" nedokázala som sa zastaviť, „povedala by som, že je to dokonalá nahrávka. Nie dokonalá pesnička." Videla som, že napoly chápe, ale aj tak som to vysvetlila tak detailne, ako by sa to hodilo k oveľa zložitejšej myšlienke: „Dokonalá pesnička má silnejšie kosti. Text, akordy, melódiu. Dá sa vždy inak zahrať, inak produkovať a stále bude skvelá. Zober si *Both Sides, Now*, ak mi prepáčiš, že v bare rozprávam o Joni Mitchell – tú pesničku môže zaspievať každý spevák, ktorý nie je úplne hrozný, a stále budeš mať husiu kožu, však?"

Bolo riziko predpokladať, že tú pesničku pozná, ale rýchlo prikývol. „Jednoznačne."

Uhla som sa, aby ma nezhltlo podpazušie vysokého chlapa, ktorý práve od barmana fasoval drink. Joe na mňa upieral oči, sústredené ako reflektory, a tak som pokračovala: „*Sara Smile* – vieš si predstaviť, že toto spieva niekto iný ako Daryl Hall a inak ako presne tak, ako to zaspieval v ten konkrétny deň?"

Joe nastražil ucho. Daryl Hall zareagoval dlhou elegantnou melodickou linkou.

Prstom som vo vzduchu sledovala dynamiku melódie. „Vidíš? Najkrajšia časť slohy sú jeho linky. Skvelú pesničku – samozrejme, rozprávame sa o poprocku – možno takými linkami vylepšiť alebo zničiť. No nemožno ju na nich vystavať."

Joe sa netváril namyslene ani znudene, ako som toho v minulosti bývala svedkom pri svojich podobných exkurzoch. Nespustil prednášku o relativizme, v ktorej by pri slovnom spojení „dobrá hudba" naznačoval prstami úvodzovky. Len zdvihol fľašu Budweiseru, zastal s ňou pri perách a napil sa.

Vysoký chlap vedľa ho plesol po pleci a Joeovi sa v očiach rozsvietilo, akože ho spoznáva, takže to vyzeralo, že sme skončili. No skôr než som stihla odísť, obrátil sa. „Ako sa vlastne voláš?" Prísne prižmúril oči, ako keby som bola trieska, ktorú sa pokúša vytiahnuť.

„Percy," povedala som. „Maj sa."

Prešla som k boxu, kde moja spolubývajúca a jej frajer plánovali večierok, do ktorého sa mi vôbec nechcelo. „Konečne," začala Megan, keď som sa posunula oproti nim na lavicu zo svetlého dreva. „Myslíte, že stačí jedna väčšia fľaša vodky? Plus nealko a sud piva?" Ukázala mi samolepiaci bloček, ktorý mala v diári. „To by bolo na každého päťdesiat. Ak to nealko teda nebude Red Bull."

Megan študovala dejiny umenia, ale najšťastnejšia bola, keď sa venovala jednoduchým výpočtom. Tolerovala som jej poriadkumilovnosť a dopúšťala som sa malých prejavov vzbury: nezavreté tuby zubnej pasty, neskoré platby telefónnych účtov. Všetky boli kalibrované tak, aby uspokojili moju vnútornú túžbu po chaose, ale nenarušili naše priateľstvo, ktoré bolo pre mňa dôležité už len preto, aké bolo raritné – ako škaredý diamant.

„Rozprávala som Trentovi, ako sme sa my dve bavili o tom, že fakt nepozveme všetkých," povedala, odpila si z cosmopolitanu

a veľavýznamne pozrela na svojho priateľa. Chudák Trent. Očakávala som, že už budú rozídení.

„Príde Joey Morrow?“ spýtal sa ma Trent s jedným okom upretým na Megan. Keď som pokrčila plecami, nedal sa: „Rozprávala si sa s ním pri bare, však? Chodí so mnou na ekonómiu.“

Megan vykukla z boxu. „Aha, ten – Joey a Zoe, ich idol je Bowie. Hej, tí sú v pohode.“

Vedela som to – myslím to, že má priateľku. Pozerala som sa naňho cez bar a spomenula som si na romantickú komédiu, ktorú som videla v nešťastne naivnom veku. Je v nej scéna, ako nejaký muž túžobne hľadí na hlavnú ženskú postavu a povie: „Takéto dievča sa už narodí zadané.“ U Joea nešlo o dokonalú čeľusť, výrazné obočie alebo naširoko posadené oči – tie v rovnici príťažlivosti, ktorú som sa naučila z tých istých filmov, vyvažoval krivý nos, medzery medzi zubami aj príliš hranaté plecia na vysokom tenkom tele. No ako tie hranaté končatiny držal, ako keby tá trhaná energia bola samozrejmým spôsobom, ako nimi pohybovať. Ako ľahko sa usmieval a ľahko mračil, sužovaný pesničkou v štýle bieleho soulu. Chlapec, ktorý sa už narodí zadaný.

„Bacha, Amoeba,“ zamrmlala Megan a strieľala očami ponad moje plece.

Rozprúdil sa vo mne adrenalín, ale neobrátila som sa. Vedela som, že Megan hovorí o zamestnancoch Amoeba Music, legendárneho obchodu s hudobnými nosičmi v Berkeley, kde som pracovala v druhom ročníku pred tým, ako som prestúpila do slabšej konkurencie s názvom Rasputin Music na tej istej ulici. Amoeba bola pekelnou ríšou dôležito sa tváriacich snobov a jednej totálne desivej sexuálnej epizódy; Rasputin bol v pohode, ale nudný a ani tam sa nikto nikdy reálne nerozprával o pesničkách. Teraz som robila čašníčku v bistre za dvojnásobné prachy a tešila som sa, že mám od nich všetkých pokoj.

„V pohode, sú to len študenti,“ upresnila Megan. „Ten s bokombradami a dvaja ostatní. Nie Neil.“

Samozrejme, Neil by nikdy nešiel do takéhoto baru pár blokov od kampusu, do krčmy preslávenej tým, že uzná aj tie najhoršie falošné doklady. Opadol vo mne adrenalín.

„Mali by sme ich pozvať na večierok?" spýtala sa s rozochvenými nozdrami. „Máš dve sekundy na rozmyslenie."

Zaskočilo ma to – neznášala som ich, ale dokázala som sa s nimi baviť. „Dobre!" zvolala som práve vtedy, keď amoebiáni prešli okolo nášho boxu bez kývnutia na pozdrav, o rozhovore ani nehovoriac. Trent zahvízdal tichý tón, ktorý sa dal vysvetľovať buď ako ľútosť, alebo ako posmech.

Všetkých troch som zozadu spoznala. Ako kolegovia sme si neboli blízki; príliš sa snažili zaujať starých mazákov, tých, ktorí mali skúsenosti s tvrdými drogami a zložitú situáciu s bývaním v Oaklande. Zároveň sa tam vyskytol jeden incident, keď si zo mňa uťahoval chalan s bokombradami za to, že som nepoznala Brian Jonestown Massacre, a ja som ho obvinila, že dáva prednosť šírke pred hĺbkou, čo si teda myslím dodnes: pre týchto ľudí bola hudba zberateľská záležitosť, viac šírka vedomostí než zdroj radosti. No aj tak. Patrilo by sa pozdraviť.

Megan zachytila môj pohľad a tvárou dala najavo súcit. Ja som jej dala najavo vďačnosť. „Kúpme Red Bully, ale iba pre nás," povedala som a ona sa rozžiarila.

Trent začal trúsiť narážky, že oni dvaja by sa mali vrátiť do jeho bytu, hoci bolo iba desať hodín a naše mená boli na čakacej listine shuffleboardu. Aspoň som sa na chvíľu dostala von, povedala som si. Aspoň nebudem musieť debatovať o prednostiach rôznych druhov nealka v kombinácii s vodkou. Skôr než vyšiel z boxu za Megan, posunul mi napoly nedopité pivo. Bol to ten typ piva, čo chudí ako guma, ale aj tak som ho náhlivo vypila, lebo som si uvedomovala, že tikajú hodiny, míňa sa čas, ktorý môže dievča stráviť v bare, kým nezačne byť nehorázne nápadné. Predstierala som záujem o tienidlo lampy z farebného skla, ktoré viselo nízko nad boxom.

„Povedz pesničku, ktorá je aj to, aj to."

Pri boxe stál Joe.

Zdvihla som pivo, aby som skryla úsmev, a rýchlo som rozmýšľala. „*In My Life* od Beatles," povedala som. „Pôvodná verzia so zvláštne zrýchleným klavírnym sólom Georgea Martina. Dokonalá pesnička s dokonalými kosťami, plus trafili kontext."

„Eee," odvetil, očividne sklamaný touto odpoveďou. Zasunul sa na lavicu oproti mne. „Tie zdvojené vokály boli chyba."

Založila som si ruky na prsiach a pokúsila som sa prehrať si tú pesničku v hlave.

„Lennon trval na týchto efektoch, lebo neznášal svoj hlas," povedal. „Lenže je to veľmi intímna skladba – mali by sme mať pocit, že je sám a spieva ju nám, nemyslíš?"

„Veď za sebou nemá zbor," namietla som. „Je to len zdvojený John."

„Akože má zdvojenú osobnosť?" Uškrnul sa. „To znie ako nejaká kravina, ktorú by povedal nejaký hudobný novinár."

Začala som sa zamýšľať, či o tejto pesničke nemá pravdu, ale chcela som mať posledné slovo: „‚Kravina, ktorú by povedal nejaký hudobný novinár' – to znie ako kravina, ktorú by povedal nejaký študent."

Pozrel na mňa ponad okraj svojho pollitra, potom sa trochu usmial a odpil si. „Aj tak je to dokonalá pesnička," povedal. „To je dôležitejšie."

Rozprávali sme sa a nemohli sme prestať. Čas sa naťahoval ako žuvačka. Striedavo sme vyberali pesničky, ktoré jukebox zázračne zahral. Spoločné plochy nášho hudobného vkusu sa čoraz viac rozširovali, až začali pôsobiť nekonečne: indie rock a Elephant 6, celé šesťdesiate, popové slasti bez pocitu viny. Keď sme dopili, na pár minút sa vyparil, potom sa vrátil s plným krčahom a dvoma čistými pohármi. Box bol ako samostatná miestnosť, z troch strán ho uzatvárala stena a vysoké drevené operadlá našich lavíc. Zvyšok baru – tmavý a šerý, plný normálnych ľudí – sme mohli občas pozorovať akoby z veľkej diaľky.

Nenútene som ho pozvala na večierok, ale povedal, že Zoein otec má narodeniny. „Poznáš Zoe?“ spýtal sa a nahol sa ponad stôl, vysoko posadené obočie mal uvoľnené.

„Nie.“ Zoe bola vkusná punkáčka – tenká s úzkymi bokmi, nosila dievčensky pôsobiace tričká a topánky na platformách, mala zosvetlené vlasy s čiernymi korienkami. Prišli spolu v tú jeseň ako dvojica, prestúpili do našej tretiackej kohorty z nejakej výšky na predmestí, obaja študovali politológiu.

„Myslím si…“ Rýchlo sa poobzeral po osadenstve baru, potom znovu uprel oči na mňa. „Myslím si, že ja a Zoe sme možno dokonalá nahrávka. Potrebujeme kontext – rodinu, priateľov, naše rodné mesto. No nie som si istý kosťami nášho vzťahu.“

Mojou prvou reakciou bol pocit viny, ako keby problém, ktorý identifikoval u svojej priateľky, bol z nejakého dôvodu moja vina. Potom som pocítila bodnutie paniky pri možnosti, že je dosiahnuteľný, lebo som vedela, že tým by sa tento scenár zmenil na niečo, čo som nedokázala zvládnuť. A tak som cúvla. „Dokonalá nahrávka nie je nič! Dokonalá nahrávka môže byť všetko! *Sara Smile* si žral, kým som sa o tom nerozkecala!“

Prikývol a prešiel nechtom na palci po iniciálkach vyrytých do dreveného stola. „To je pravda. Aj tak si bez nej neviem predstaviť život, takže.“ Poklopal po stole, akoby uzatváral prípad.

Uľavilo sa mi natoľko, že ma opustila panika. Oprela som sa v rohu boxu, on sa oprel vo svojom. Pozrela som sa na pozostatky pivnej peny na pohári a zamyslela som sa nad jeho metaforou: vzťah ako dokonalá nahrávka. Bolo na tom čosi úžasné, ako z môjho názoru na popovú pesničku urobil niečo také emocionálne, také reálne. Vychutnávala som si to ako cukrík.

Pred záverečnou rozsvietili svetlá a jeho tvár nadobudla iný výraz – okolo očí mal niečo smutné a rozhodné, nesmierne živé. Odrazu som vysoko v hrudi pocítila pohyb, ako keby sa vo mne naširoko otvorili dvere.

Posunul sa na kraj lavice, kývol na pozdrav nejakým chalanom pri dverách, potom sa znovu obrátil ku mne. „Môžem ti ukázať pesničku, na ktorej pracujem?“

Takže bol muzikant. Nasledujúcich pár dní som spracúvala túto informáciu, v jej svetle som prehodnocovala náš rozhovor, ale v tej chvíli som bola prekvapená. Bez slova som na servítku napísala svoju adresu a potom sa už dvíhal, udrel si hlavu do visiacej lampy a zapínal si tmavomodrý námornícky kabát. Ja som zostala sedieť.

„S kým si prišla?“ spýtal sa.

„S ľuďmi, ktorí ma tolerujú,“ odvetila som. „Už odišli.“

„Tak pôjdeš s nami?“

„Nie,“ povedala som a potom som si uvedomila, že potrebujem dôvod. „Nekamarátim sa s hudobníkmi.“

„A to už prečo?“ spýtal sa so smiechom a cúval k dverám.

Lebo im neznesiteľne závidím. „Lebo ma vždy sklamú,“ povedala som a bola to pravda.

Zdvihol servítku v hrsti. „Prijímam výzvu!“

Sedela som v boxe, kým niekto neodniesol prázdne poháre, a šok začal mutovať na očakávanie. Jeho pesnička bude určite buď priemerná, alebo strašná, ale aj tak som sa tešila na tie možnosti: Akustika so šepkaným spevom? Elektronické škrk-frk a iné ruchy? Cestou domov som si kúpila trojuholník pizze. Jedla som ho počas chôdze a z kútikov zvláštne nepotlačiteľného úsmevu mi kvapkal olej.

Somebody Said

Na druhý deň sme zorganizovali ten hlúpy večierok. Bola to vyčerpávajúca sobota – požičať si auto, nakúpiť alkohol, poodsúvať nábytok, aby sme v našej obývačke, ktorá bola mojou spálňou, mohli uvítať hostí. Megan a ja sme spolu obývali dvojizbový byt v ošarpanom trojbytovom dome na juh od kampusu, hoci naša nájomná zmluva bola na meno bývalého Meganinej sestry, ktorá tam nebývala od roku 1994 – čo znamenalo, že sme platili nájomné hlboko pod trhovou hodnotou, a aj to, že sme sa obávali upútať na seba pozornosť bytovej spoločnosti, ktorá tú nehnuteľnosť spravovala, preto sme sa nesťažovali na nefunkčnú rúru, na sprchu, z ktorej voda odtekala dvadsať minút, ani na dieru vzadu v šatníku, cez ktorú dnu nepopierateľne prerastal konár stromu. V porovnaní s internátmi to bolo nebo.

Večierok sa prelial cez prah nášho bytu a aj domu na chodník. Noc som strávila pohybom medzi skupinkami, smiechom na veciach, ktoré boli vtipné, a smiechom na veciach, ktoré vtipné neboli. Napálila som dokonalý party mix skladieb, ale, samozrejme, že ľudia si púšťali, čo len chceli, o polnoci som v chaotických hromádkach nedokázala nájsť svoje cédečko. Večierky som brala ako džob – treba to urobiť a basta. V prvom ročníku som bola lenivá spoločensky žiť – hovorila som nie, keď mi do dverí nakúkali hlavy, sobotné večery som venovala svojej zle načasovanej

posadnutosti Elvisom Costellom, ktorá ovládla moju predstavivosť a narobila mi presne nula priateľov medzi internátnymi spolubývajúcimi –, ale netešila ma drvivá samota, ktorá z tohto prístupu napokon vyplynula. Odvtedy som sa zubami-nechtami prebojúvala k normálnej vysokoškolskej existencii a bola som hrdá na to, čo som dosiahla: byt, jedno skutočné priateľstvo a pozoruhodnú masu zdedených cédečiek.

Deň po večierku sme v krátkych, opicou podfarbených úsekoch upratovali až do chvíle, keď sa u Megan mala začať jedna z jej neformálnych hodín jogy. Z nutnosti som sa pripojila, keďže hodina prebiehala v mojej spálni, a už som v hlave hľadala výhovorku, ktorou by som sa vyslobodila, keď som na našej verande začula kroky a potom rachot, s ktorým sa zatváralo tenké veko našej poštovej schránky. Prekročila som porozprestierané telá.

Cédečko bez obalu v našej poštovej schránke nieslo nápis „bez názvu pre percy“ a pod tým bola načmáraná e-mailová adresa Joea Morrowa. Na chodníku bola tma. Dokázala som myslieť na jediné: Videl nás cez okno? Ostatné dievčatá v lesklých priliehavých legínach, mňa v teplákoch?

Keď som sa vrátila do obývačky, Megan po mne uprostred pozdravu slnku strelila zvedavým pohľadom. Zamrmlala som niečo o termíne seminárky. Joea som pred ňou nespomenula; vedela som, že by to odpísala ako nudné zaláskovanie. Vzala som si notebook a slúchadlá a rozložila som sa v kuchyni.

Joeova pesnička bola tichá, s kompletnou inštrumentáciou, naprogramovanými bicími, silným reverbom. Gitara trochu v štýle Elliotta Smitha. Text bol príjemne nejednoznačný, tematizoval klebety („Noc rozsvietili reči o tvojich rečiach“), zradu („Buďme Judáši, ty a ja, zistíme, kam to dospeje“) a hroziace sklamanie („Prebrala ma spomienka na možnosť najhoršieho“).

Pustila som si ju znovu. Nebola zlá, čo bol, prísne vzaté, zázrak. Jeho spev mal v sebe pozoruhodnú ľahkosť, ako keby mu stačilo otvoriť ústa a vypadla z nich nejaká krásna dokaličená

pravda. No sama pesnička mi pripadala prehnane premyslená, s vydretými slohami a celkom peknou melódiou, ktorá mi však vyfučala z hlavy, len čo sa skladba skončila.

Po niekoľkých vypočutiach som začala formulovať e-mailovú reakciu. A potom bublina pri jeho nicku na obrazovke zozelenela. Joga sa skončila; dievčatá sa začali hrnúť do našej maličkej kuchynky, aby si naplnili fľaše vodou. Zhrbila som sa nad notebookom, aby som im nezasahovala do vzdušného priestoru, a pokračovala som. Instantné správy boli pre mňa nové médium, ale vedela som, čo treba: písať bez veľkých písmen a interpunkcie, všetko cool.

ileanpercy: ahoj.
joeymorrow: ahoj!
ileanpercy: tu je percy
joeymorrow: uz si si ju vypocula?
ileanpercy: hej a je super
joeymorrow: vdaka, myslel som, ze sa ti bude pacit
ileanpercy: skoda, ze nie je chytlavejsia
joeymorrow: ale slohy chytlave su, nie?
ileanpercy: sorry, nic extra – melodia sloh je cisty priemer
ileanpercy: a aj tak to znie prilis prespekulovane… nasilu?
joeymorrow: sakra
ileanpercy: ale tvoj spev je magicky, joe, a predrefren je krasny. mega krasny
ileanpercy: a vlastne neznie ako predrefren
ileanpercy: nie su tam velke zmeny. nic, rovnaka dlzka versov
ileanpercy: len zrazu nastupi lepsia melodia
joeymorrow: haha, a to neznasam predrefreny. len som to tak vyplul

ileanapercy: ak je toto len tak vypluta melodia, tak mas sialeny talent
joeymorrow: haha, ale skoda, ze je to len predrefren, na predrefreny kazdy kasle
ileanpercy: to si trepol somarinu, ale nieco mi napadlo… nedas melodiu predrefrenu do sloh?
ileanpercy: bolo by to chytlave
joeymorrow: a co so slohami?
ileanpercy: do kosa? boli totalne nudne
joeymorrow: tak ale to by bola celkom ina pesnicka
ileanpercy: ved si nechaj text, len pouzi tu druhu melodiu
joeymorrow: zaujimave
joeymorrow: spievam si to
ileanpercy: aj ja
ileanpercya: funguje to, vsak?
joeymorrow: neviem
joeymorrow: skusim to
ileanpercy: super

Okamžite po tom, čo som sa odlogovala, mi došlo, že som sa správala ako totálna krava. Tej noci som nespala, ale prehrávala som si v hlave záver nášho rozhovoru, bola to moja celoživotná vášeň, ktorú som si vždy ospravedlňovala ako produktívnu, hľadanie ponaučení do ďalších interakcií, hoci v skutočnosti som sa nikdy nepoučila. Takú nespavosť som si nepamätala od internátnych čias, keď som každú noc v hlave optimalizovala tisíc spoločenských momentov, ktoré som v každom kakofonickom dni bola donútená prežiť.

Napokon som prestala s recenzovaním samej seba a pustila som sa do formulovania ospravedlňujúceho prejavu. Mal byť neformálny, úprimný a maximálne skromný. Mala som v pláne

predniesť ho v utorok, keď sa stretneme na kampuse, po ekonomike, na ktorú, ako som náhodou vedela, chodil s Trentom do Haviland Hallu.

Stretnutie vyšlo: postával pred vchodom do budovy, práve keď som tadiaľ prechádzala. Mračil sa, až kým ma neuvidel, vtedy prepol na prekvapený úsmev. Opýtala som sa ho, či je v pohode, a on len mávol rukou.

„Zoe sa vykašlala na ekonomiku," povedal. „Nejdeš na kávu?"

Šli sme do Slobody slova, modernej kaviarne, ktorú nedávno otvorili vedľa počítačovej miestnosti a ovešali ju informačnými tabuľami o hnutí za slobodu slova na Berkeley, ktoré každý ignoroval. Objednali sme si každý svoju kávu a odniesli sme si ich na terasu.

„Tá pesnička je teraz strašne dobrá," povedal, len čo sme sa posadili. „Som z toho hotový."

Okamžite sa mi uvoľnili svaly na pleciach a na šiji, tie, ktoré Megan volala trapézy. Ospravedlnenie som v duchu škrtla.

„Stále sa pohrávam s textom. Treba ho dosť zmeniť, aby sedel na novú melódiu." Oprel sa na betónovej lavici a fúkol do dierky v plastovom viečku na pohári s kávou. „Zoe hovorí, že som ti dlžný pivo, ale pivo mi pripadá málo. Dve pivá?"

„Dve pivá by boli super. Inak som rada, že som neranila tvoje, vieš, čo myslím. City."

„Srať na moje city," vyhlásil na plné hrdlo a rovno ich gestom zacapil ako muchu.

Dievča, ktoré sedelo vedľa nás, sa zatvárilo podráždene. V prstoch zvieralo ružový zvýrazňovač a hrbilo sa nad hrubou učebnicou, ktorú si od nás odsunulo čo najďalej, ako sa na stole, o ktorý sme sa delili, dalo.

„Pardon," povedal Joey a venoval jej úsmev. „Akože, kaviareň sa volá Sloboda slova."

Neuveriteľné, ale baba mu úsmev opätovala a vrátila sa k vyznačovaniu v učebnici o niečo menej zhrbená.

„Ozaj, môžem sa ťa na niečo spýtať," pozrel na mňa Joe. „Spievaš, hráš alebo komponuješ?"

„Nie." Dala som si veľký hlt kávy a popálila som si hrdlo. „Nemám talent, len názory na ľudí, ktorí ho majú."

„Ako je to možné? Nechodila si na klavír?"

„Chodila. Nešlo mi to. A nezniesla som to. Bolo to pre mňa príliš dôležité."

Potiahol sa za kučeru na sluche. „Ale študuješ angličtinu, nie?"

„To bola automatická voľba. Začala som s divadlom, aby som bola bližšie k hudbe, ale liezli mi na nervy tie gýčové pesničky a džezové ruky, akože ideme vyskočiť z kože od nadšenia." Pozrela som na učebnicu našej spoločníčky pri stole: samé čísla, tá teda určite nebola maniačka do divadla.

„No určite si písala texty pesničiek."

„Nie," zavrtela som hlavou. Trapézy sa zase napínali. „Vždy ma zastaví paralýza. Tá ma už chytá aj z tohto rozhovoru, ak mám byť úprimná."

Zasmial sa a pohodlne sa oprel. „Okej, fajn. Hovorme o niečom inom, nie o hudbe."

Chvíľu sme sedeli potichu, potom sme sa zasmiali sami na sebe ako v tom starom vtipe. Nakoniec som sa ho opýtala, odkiaľ je, hoci som už vedela, že z jedného z tých predmestí v Bay Area, ktorých mená pre mňa nič neznamenali, a potom sme odrazu hovorili o detstve a on spomenul, že mu mama zomrela, keď ešte nebol dospelý. Začiatkom leta pred tým, ako nastúpil na strednú, jej diagnostikovali melanóm, a o desať týždňov, cez víkend na Sviatok práce, ju pochovali. Bolo mi treba na záchod, ale zatiaľ som vydržala.

„Zvládol si to?" spýtala som sa ho. „Zvládaš to teraz?"

„Nie," povedal. „Aj áno."

Vyšlo slnko, predralo sa k nám cez stromy s nízko visiacimi konármi a on si z batoha vytiahol slnečné okuliare.

„Mám citlivé oči," okomentoval to. Pamätám si to úplne jasne. Čierne slnečné okuliare, masa kučier, modrá obloha a za ním chvejúce sa lístie – ešte stále sa mi ten obraz z času na čas vynorí v mysli. Potom mu obočie vyletelo nad slnečné okuliare. „Ozaj, skoro som zabudol! Nechceš písať hudobný stĺpček pre náš zin?"

Zin, vysvetlil, vedie Zoe a prispieva doň na striedačku zhruba desať žien. Joe zabezpečí občasný rozhovor s nejakou kapelou. Celé sa to volá *Prstenník*.

„Ja neviem písať," povedala som.

„Skús to brať ako kafranie," povedal. „To ti ide."

„Komentovanie," opravila som ho.

„Komentujúce baby, to je v zásade celá koncepcia *Prstenníka*."

„Takže je to v duchu riot grrrls?" spýtala som sa. „Lebo mňa punk baví len do istej miery a tá miera sa naplní vždy veľmi rýchlo."

„Píš, o čom chceš. Kým to bude mať trochu punkového ducha – povedal som Zoe, že s tým u teba nemôže byť problém."

Mala som pocit, že sa vo mne znovu otvárajú tie dvere. John Cale! John Cage? Oslobodenie Tiny Weymouthovej! Nadávok, koľko mi srdce ráči!

Obaja sme mali ešte školu, ale dohodli sme sa, že sa po nej stretneme v bare na kampuse, aby mi kúpil sľúbené pivo, a to aj urobil, potom mi priniesol ďalšie, potom sme si dali burritá a zjedli sme ich na trávnatom kopci v tme.

Na druhý deň som si v kníhkupectve kúpila *Prstenník*. Logo tvorila kresba prstenníka bez prsteňa, zdvihnutého ako prostredník, s čiernym lakom na ohryzenom nechte. Ani jedno z mien mi nič nehovorilo, chvalabohu, nikto, kto ma poznal za mojich trápnych dní pred Megan. Zoe Gutierrezová napísala dlhý inteligentný článok o svojej prvej menštruácii, prešpikovaný historickými hormi na danú tému. Páčil sa mi, ale pôsobil závažne, chýbal tam humor a nadľahčený tón. Tým som sa rozhodla začať. Zapisovala som si nápady na okraje poznámok z prednášok, na vnútornú

obálku fasciklov, hocikam, kde som našla trochu miesta. Keď som práve nečmárala, zamýšľala som sa nad Joeovou pesničkou, pohmkávala som si predrefrén. Mala som snový pocit, že sa približujem k miestu, ktoré som dlho hľadala – k voľnému miestu presne v tvare mojej osoby, skrytému vnútri obrovskej puzzle.

V piatok večer po návrate zo zmeny v bistre ma čakal e-mail od Joea označený „HOTOVO“:

> *spolubývajúci sú dnes večer preč, tak ti to môžem zahrať, ak prídeš, hnedý bridlicový dom na derby pri kostole*

Rovno som sa znovu obula a prešla som k jeho domu, kedysi krásnemu v štýle Craftsman s veľkou vŕzgajúcou verandou.

Otvoril mi dvere a usmial sa. „Si tu!“

„Zomieram,“ povedala som.

Pomädlil si ruky, ako keby sa mi chystal uvariť vynikajúce jedlo.

Posteľ mal v obývačke, bol to spací matrac zrolovaný na pohovku, čo nás umiestnilo do tej istej socioekonomickej vrstvy, konkrétne vyššej – hoci izba v rodinnom dome si vyžadovala oveľa viac sociálneho kapitálu. Matrac bol taký hlboký, že som si musela skrčiť a vyložiť nohy. Videla som z obývačky pomerne veľkú kuchyňu a veľké schodisko obhádzané chlapčenským brajglom – mikiny na zábradlí, mastná reťaz z bicykla na prvom schode zvinutá ako had.

Keď som sa očami vrátila k Joeovi, triasol myšou pri počítači. „Fíha,“ povedala som. „Vravel si, že mi to *zahráš*. Že mi tú pesničku *zahráš,* to som si myslela.“

Prekvapene sa zvrtol. „*Zahrať?* Mám ti ju normálne *zahrať?*“

„Hej,“ prikývla som. „Akože nemusíš, ale… áno.“

Pokrčil plecami, vzal si z kúta gitaru a posadil sa na opačný koniec zrolovaného spacieho matraca. „No mala by si si potom vypočuť aj nahrávku. Pivo?“

Vyzeral nervózny. Zavrtela som hlavou a trhalo mi kútikmi úst.

„Okej,“ vydýchol. „Volá sa to *Somebody Said*.“

Odkašlal si a začal. Na gitare hral dobre, prstami isto preberal po strunách. Zišlo mi na um, že tie ruky by boli na dotyk drsné – alebo sú mozole skôr hladké? Slohy zneli tak, ako som pri tej melódii čakala, elegantne a správne, s novým textom pri opakovanom poslednom verši, ktorý dodal pesničke jasne chytľavú pointu: „Niekto povedal, že si povedala, že je koniec.“ Keď to spieval, mykol sa a hlas sa mu zlomil a ja som si pomyslela, pomerne isto, že mám pred sebou hviezdu – že tá reakcia, ktorá sa ozýva vo mne, bude reakciou hocikoho, kto má oči a uši, davov študentiek a citlivých mladých oteckov po celej Amerike, nie iba mojou. Pocítila som pri tom závrat, ako keby som sa naklonila priďaleko za zábradlie na balkóne.

Nový predrefrén ma priviedol naspäť predvídateľným akordom a polotučným dvojverším. Hej, to postačí. Dokonalá tretia sloha a ten štrbavý úsmev na záver.

„Doriti,“ hlesla som.

Vydýchol. „Ach, vďaka Bohu.“

„Ty musíš mať koncerty.“

„Dávam dohromady kapelu.“

„Tuším sa mi normálne trochu trasú ruky, aha.“ Vystrela som ruku, nech to vidí, a on po nej skočil, nemotorne mi zovrel prsty svojimi.

„Ďakujem,“ povedal.